

Linköpingsockupationen

Erik Andersson, Ockupanterna, Siri, Olle Meurling, Brandredaktionen

Innehåll

Ockuperat	3
Ockupanternas flygblad	6
En politiskt motiverad häktning	8
Våld och demokrati	11
Hilfe! hilfe! De autonoma kommer...	13
Säpo JK-anmäler Brand	15

Ockuperat

18 mars. Linköping. Ett ockuperat hus försvaras militant. 30 ungdomar grips.

Media ropar "terrorism". – Men vad ville egentligen ockupanterna?

Jag träffade tre tjejer på ett kafé i Linköping för att prata om deras bild av ockupationen av gamla BB. De verkade alla väldigt trötta särskilt Annelie, nyss släppt ur häktet. Karin och Maja har varit delaktiga i förberedelserna till ockupationen medan Annelie inte varit det.

– Som vi ser det så styrs det mesta i samhället av vuxna och deras pengar, ordnas det något för ungdomar så är det på vuxenvärldens premisser. Vi vill ha ett ungdomshus som kan fungera som en frizon. Ett hus som kan fungera oberoende av privatiseringar och nedskärningar i samhället. Det skall styras av ungdomar, förungdomar. Vi vill även att huset skall vara fritt från fördomar som rasism, sexism och homofobi. Det är vårt mål att hålla en fortlöpande diskussion för att motarbeta detta. Idéer om ett ungdomens hus har funnits i flera år, den kampanjen som startade för några månader sedan är inte den första. Visst har vi som jobbar för detta nu fått viss hjälp av kommunen men ingen vi varit i kontakt med har kunnat acceptera att vi vill styra själva. De har inte trott på vår förmåga att klara det eller så är de rädda för hur utvecklingen i ett ungdomsstyrt hus skulle bli, att de inte längre skulle kunna kontrollera oss. Att vi skulle ta egna initiativ och inte insocialiseras i samhällets normer.

Tanken på att ockupera har också de funnits länge och har nu hunnit mogna hos folk, nu fanns viljan och orken att genomföra det. Huset valdes eftersom läget var bra på många sätt, nära till centrum, nära till ungdomshälsan, och lokalerna skulle passa oss utmärkt. Det skulle dessutom byggas överklasslägenheter i huset.

– Vi menar att en aktion som den här måste vara slutet av förståeliga skäl, däremot är kampanjen i stort öppen. Att påstå att det våld för våldets skull och att konflikt med polisen är ett självändamål är bara skitsnack. Det våld de som gick in i huset trodde att de skulle behöva använda var i syfte att markera revir. Planen var att polisen inte skulle storma så tidigt när de såg att vi var beredda att försvara oss. Det ockupanterna ville var att få ett ungdomens hus, det är inte metoden som är det viktiga, trots att fokus i media legat där.

Däremot tror jag inte att alla var medvetna om att det skulle få de konsekvenser som det nu fått, att det skulle bli så stort.

– Första veckan efter ockupationen var allt kaos, media var som iglar och vi har haft svårt att veta vilka journalister man skall prata med och vilka man skall undvika, det har gjorts en del missar. Polisens repression har ökat. Det har gjorts husrannsakingar hos folk som inte direkt varit kopplade till ockupationen, snutar har ljugit när man frågar om de häktade, deras kartläggning av oss har blivit intensivare och de har visat falska erkännanden vid förhör. Det har även läckt från häktet om hur folk har hört kamrater bli misshandlade i cellen bredvid och hur polisen sedan diskuterat huruvida de skulle spöa fler. En de häktade fick vid den senaste häktningsförhandlingen vända och byta till en långärmad tröja eftersom de inte ville visa för pressen hur blåslagen han var. Trots att vi är trötta och att folk får en dubbel arbetsbörda kommer vi att fortsätta. Kampen för ett ungdomens hus fortsätter med bland annat en konsert på Skylten den 12 maj. Vi har utsett stödpersoner för de häktad kamraterna och det planeras även ett häfte om de vidrigheter som vi blir utsatta för. Vi ger oss inte.

Annelie som nyligen släppts ur häktet har en berättelse som är en del av det som gömms undan av polis och media i hetsjakten på autonoma. Händelserna utspelar sig i slutet av ockupationen när aktivisterna givit upp.

– När vi hade hoppat från taket skrek poliserna att vi skulle lägga oss ned och krypa ifrån varandra. Medan jag kröp fick jag en hård spark i sidan och ser samtidigt hur polisen slår med batonger mot mina kamrater. Det var ett jävla kaos runt omkring, snutar slog och hundar skällde. Där jag låg på mage med armarna rakt ut kunde jag bara se marken och lite fötter som sprang tätt förbi. Jag hörde hur folk runt omkring blev ivägburna. När det var min tur ställde sig en polis över mig och sa "Så här kan det gå om man inte lyder", de lyfte mig i mina armarna och bar iväg mig, mot bussen trodde jag, men istället drog de mig åt helt motsatt håll. När de var tillräckligt långt från kameror och nyfikna åskådare ställde sig en av dem på knä på mig, jag fick svårt att andas och kunde bara kippa efter luft. Samtidigt vågade jag inte visa att det gjorde ont eftersom jag visste att varje rörelse från mig skulle göra snutarna mer aggressiva. En till polis tog tag i mig och de höll fast mig mot marken. Plötsligt kände jag något som ryckte i mitt öra, först någon sekund senare när smärtan kom insåg jag att en polishund försökte dra iväg med mig, i örat. Det var som jag var i en draglek mellan de två poliserna och hunden. Den slutade inte dra förrän örat var så söndertrasat att det inte längre gick att få grepp om det,

samtidigt lättade polisen lite på greppet och jag kunde ta tag om nosen på hunden. När den nu inte kunde dra längre började den tugga på resterna av örat och hugga efter mitt huvud och min strupe, något hugg träffade för jag har hugg bredvid örat. Hittills hade ingen gjort något för att ta bort hunden men när den slutade hugga såg jag att en polis stod och höll i kopplet. Jag fick handklovar och blev borttagen till bussen. Jag hade ju inte deltagit i ockupationen aktivt utan egentligen bara legat sjuk i huset så jag visste inte något om att polisen blivit utsatt för stenkastning och brännbara vätskor, som de påstod. När jag sa det och frågade varför de hade gjort så här mot mig sa de bara till mig att hålla käften. På polisstationen försökte de hålla förhör med mig, men jag blödde och grät hela tiden, jag kunde ju inte veta om örat var helt borta. På sjukhuset opererades jag i över en timme och fick sy trettio stygn, allt i ett öra. Jag vet inte varför de valde mig, antingen blandade de ihop mig med någon annan eller så blev jag bara utvald på måfå för att de skulle ha någon att jävlas extra med.

/ Erik Andersson

Foto: Jenny

Ockupanternas flygblad

Vi har skapat en frizon! Vi har ockuperat ett hus på Kanberget i centrala Linköping med målet att skapa ett ungdomshus enligt följande punkter:

Självbestämmande. Vi vill skapa ett ungdomshus som styrs av de som verkar i huset. Genom regelbundna stormöten och en administrativ grupp som verkar mellan dessa vill vi skapa en plats i Linköping som styrs av de ungdomar som verkar där – oavsett ekonomisk situation.

Mot privatiseringar. En stor anledning till att det inte finns sådana "fria zoner" idag är på grund av den våg av privatiseringar av det allmänna som sveper fram över Sverige. Bostäder, allmänna företag och mycket annat privatiseras eller utsätts för vinstkrav. Inga humana metoder kommer att kunna göra till exempel socialen eller sjukvården vinstgivande och därför kommer dessa institutioner vara dömda att skäras ner – oavsett vilka andra nyttor de tillför samhället. Dessa frågor är dock "politiska" och därför inte välkomna på de samlingsplatser för ungdomar som kommuner driver. Det här är en markering både mot de hårdnande attackerna på vår offentliga sektor och försöken att fördumma unga människor.

För allas lika värde. Linköping har en lång historia av konflikt mellan olika grupper. Vi vill skapa en plats där tolerans och solidaritet skapas mellan människor. Därför har vi satt upp följande punkter för verksamheten i huset: En levande kultur kan inte köpas som vilken vara som helst. En levande kultur kan inte serveras uppifrån, färdig att konsumeras. En levande kultur kräver aktiva människor som hela tiden utvecklas och lär sig nya saker. En levande kultur uppmuntrar kritiskt tänkande och skapar aktiva handlingskraftiga människor. Ett mål med ett ungdomshus måste vara att stärka denna kultur och utveckling hos människorna i huset.

Vi är motståndare till alla konstlade motsättningar mellan människor. Ungdomshuset måste stå öppet för punkare, idrottsfolk, invandrare, skolelever och studenter. Idag är många människor rädda för varandra. Vi tror och hoppas på att rädsla och främlingskap ska brytas ned i ett öppet och varmt ungdomshus. Vi vill göra allt för att motarbeta rasism och gängmotsättningar.

I huset vill vi verka för att kvinnor och män jobbar tillsammans på lika villkor. Alla måste dras in i arbetet och känna att de är viktiga och behövs. Arbetet ska delas på ett rättvist sätt och alla personer bemötas och behandlas lika oavsett kön, etnisk bakgrund, sexualitet, ålder eller social bakgrund. Eftersom vi vet att droger skapar beroende och passivitet så vill vi att ungdomshuset ska vara drogfritt. Alkohol försäljning skulle stänga ute eller utgöra ett allvarligt hinder för människor under 18 år. Att hålla ett ungdomshus drogfritt är också att solidarisera sig med de åtskilliga människor som lever med alkoholproblem.

Vi vill att alla människor, oavsett religiös eller politisk övertygelse, ska vara välkomna. Men självklart har inte rasister, nazister eller religiösa hetsmakare något i vårt ungdomshus att göra.

Utan hus blir det bus. Vi tänker inte lugnt sätta oss ner och vänta på att politiker eventuellt ska planera in ett ungdomshus i kommunens budget för år 2001, ett hus som ändå skulle skapas på makthavarnas villkor. Vi kräver ett hus nu – därför genomför vi denna ockupation.

/ Ockupanterna

En politiskt motiverad häktning

Av 23 personer blev 30 häktade. Det var resultatet av de häktingsförhandlingar som hölls i Linköping den 21 och 22 april. Vad var det då som hade hänt?

Bakgrund

I Linköping finns det två ungdomsställen. Skylten, som är ett hus med replokaler och med möjligheter att ha spelningar, och så finns Elsas hus, men för att få tillgång till deras lokaler så måste man bilda en studiecirkel. Det är med andra ord väldigt tillrättalagt och byråkratiskt och med små möjligheter till medbestämmande. Under två års tid har grupper arbetat för att få starta ett riktigt ungdomens hus. Man har varit hos politikerna och lagt fram sina idéer. De sa såklart att de skulle titta närmare på saken. Och sen hände ingenting. Den grupp som stod bakom ockupationen hade tryckt upp ett flygblad där man beskrev tankarna bakom och hur man skulle vilja att ett ungdomens hus skulle organiseras. Ett ungdomshus öppet för alla, styrt av ungdomarna själva och som skulle arbeta för allas lika värde.

Ockupation

Den 17 mars ockuperar Revolutionära Socialister ett obebott hus i Linköping. Vid sjutiden på kvällen kommer en väktare förbi huset och frågar vad de gör, de säger som det är och han åker iväg, bara för att komma tillbaka med snuten. Men poliserna möts av ett stenregn och vågar inte ingripa. Det anländer fler poliser och alla som befinner sig utanför huset blir filmade. Klockan tre på natten inleds den första stormingen. Den misslyckas tack vare att aktivisterna försvarar sig med stenar, slangbellor och molotovcoctails.

Tio nästa förmiddag spärras området runt huset av och alla som vill komma innanför avspärrningen måste legitimeras. Ett femtiotal poliser har nu anlant, däribland den nationella insatsstyrkan.

En timme senare kontaktas kommunalrådet Lars-Erik Johnsson för att bestämma ett möte. Han vill träffas vid en annan tidpunkt än den föreslagna. Aktivisterna skulle ringa tillbaka men blev hindrade av polisen. Polisen bryter sig in i huset kvart över sex på kvällen. Fem aktivister försöker fly men blir nedslagna av polisen och två blir attackerade av polishundar. De som ger sig frivilligt med uppsträckta händer blir slagna och sparkade och flera får uppsöka sjukhus. Resten förs till förvar i Linköping, Motala och Norrköping.

Det är viktigt att komma ihåg är att ockupationen var tidsbegränsad. Man hade satt en maxtid på två dygn. Det betyder att polisen lika gärna hade kunnat vänta ut ockupationen men de väljer alltså att storma huset istället. Enligt nya EU-direktiv ska alla hus som ockuperas utrymmas inom ett dygn. Meningen är att folket runt omkring inte ska hinna börja känna sympati med ockupanterna. Så istället för att vänta tar man dit polisens specialstyrka och en polishelikopter.

Att man har häktat alla, utom de som var under 18 år, grundades på att det ansågs vara kollisionsfara, alltså att de skulle kunna försvåra utredningen och undanröja bevis om de var ute i frihet. Med tanke på att polisen redan på måndagen hade gjort husrannsakan hos så gott som samtliga av de misstänkta förstår jag inte riktigt hur de skulle kunna undanröja några eventuella ytterligare bevis.

Det är också ganska slående att ockupationen har framställts i media som om det var första gången det hände. Sverige har en mångårig tradition av husockupation och även flera fall där ockupanterna har försvarat sig. Däremot har aldrig så många som 23 stycken blivit häktade. Det är alltför tydligt att både häktningarna och medias reaktioner efteråt är en politisk markering. Redan när man började prata om att göra inskränkningar i vissa grundläggande rättigheter för att komma åt nazismen kunde man ana att de hade andra grupper i åtanke.

Säpochefen Anders Eriksson har gått ut i media och sagt att den så kallade autonoma vänstern är ett större hot mot rikets säkerhet än nazisterna. Att han sen tog tillbaka sitt uttalande gör inte mig särskilt övertygad om att han har ändrat uppfattning.

Media beskriva det här som ett nytt fenomen, de fokuserar bara på våldet och försöker lura i folk att det skulle finnas någon som helst beröringspunkt mellan den utomparlamentariska vänstern och nazismen. Detta går helt i linje med det nya kontrollsamhället vi är på väg in i. För att genomföra lagar av den här typen behöver man väcka opinion. Vad är då bättre än att utmåla målgruppen för dessa lagar som terrorister som lika gärna kunde varit medlemmar i en högerextremistisk grupp.

Efter den senaste tidens debatt om civil olydnad och aktivism som en naturlig del av den demokratiska processen, där till och med demokratiutredningen uttalat sig positivt, har man väl nästan kunnat ana att det skulle komma ett bakslag. Det ska bli väldigt intressant att se de politiska och rättsliga efterspelen av det här. Kommer det bli en ny repressionsväg eller kommer det slå tillbaka i säpos ansikte.

Jag hoppas att när ni läser det här är alla i Linköping fria.
/ Siri

Våld och demokrati

"Anarkisternas främsta förebilder är Baader-Meinhof-ligan och dess härjningar i Västtyskland på 1970-talet. Det påverkar valet av vapen. Brandbomber föredras framför automatvapen."

Dagens Nyheter 000320.

Det stående temat i mediareporteringen har varit förfasandet över ockupanternas användande av våld. Med fokus på våldet har de snabbt dragit kopplingar mellan anarkism och nazism. Expressen skrev i sin ledare att "anarkisterna använder samma metoder som nazisterna och ska bemötas på samma sätt". DN gick ett steg längre, när man okommenterat presenterade Lars-Ove Wennbloms, på Kriminalens Underrättelsetjänst i Jönköping, säregna teorier om att personer hoppade fram och tillbaka mellan anarkismen och nazismen. Vi skulle bli förvånade om han kunde presentera ett enda sådant exempel. Politiska ideologier och rörelser som nazismen och anarkismen reduceras endast till att handla om våldsanvändande. Att sedan socialdemokrati och liberalism också bygger på våldsanvändande håller de tyst om. Det är genom ett våldsmonopol som lagar upprätthålls i det här samhället. Att skapa en socialt progressiv rörelse som arbetar för att demokratin ska råda i hela samhället, även i ekonomin och i ägandet, innebär att man kommer i konflikt med den rådande ordningen. Och lagarna är satta för att bevara den ordningen, att bevara Status Quo. När ockupanterna ifrågasatte den privata äganderätten och skapade en egen frizon så bemöttes de med våld, ett våld som liberaler och socialdemokrater stod bakom. Den grupp som var uniformerad, beväpnad och stod för det mesta av våldet för att genomdriva en politisk linje var faktiskt polisen. De använde, med medias förenklade svartvita analys, "samma metoder som anarkister och nazister", är de samma kålsupare?

Demokratin är hotad. Men hotet kommer inte från den radikala vänstern. Ofta beskrivs vänsteraktivisterna som "ungdomar som tröttnat på den parlamentariska demokratin långsamhet och tröghet och tar saken i sina egna händer". Men verkligheten är precis tvärt om, de "demokratiska processerna" speedas upp, beslut fattas bakom lyckta dörrar, bolagiseringen av kommunerna stoppar offentlighetsprincipen. Samhället befinner sig under attack ovanifrån, från makthavare och företagsägare som ser "demokratin" som ineffektiv. Genom en "baklängesrevolution" monteras kommunerna ner. Gräsrotsrörelser ses som "särintressen", bromsklossar och oroshärdar som stör och lägger sig i. Medborgarna ska disciplineras och övervakas, riskgrupper ska utskiljas och kontrolleras, nolltoleransen ska råda. Det här samhället har glömt bort betydelsen av demokrati. Folkligt engagemang, delaktighet, rätten att bestämma över sitt liv. Motorn i demokratin finns inte i företag, riksdagen eller media. Motorn finns i folkrörelserna, i gräsrotsengagemanget. I de rörelser som försöker föra tillbaka politiken till vardagslivet, till vår tillvaro, och se det politiska handlandet i våra handlingar, vad vi själva gör kollektivt för att förbättra vår vardag och vår möjlighet att styra över våra liv. Den demokrati som inte kommer från folket är inte värd att kallas demokrati.

Demokrati handlar om politik i vår vardag, inte att ersätta en uppsättning makthavare med en annan var fjärde år. De ungdomar som genomförde ockupationen är demokratiska hjältar! Hotet mot demokratin, som vi såg i Linköping, var ett etablisemang som tror att man kan lösa sociala problem genom polisvåld, som värnar den privata egendomsrätten högre än människor och som häktar folk som en "politisk markering" trots att det inte fanns någon juridisk grund.

Hotet mot demokratin är när polisen sätts in mot strejkande taxichaffisar på Arlanda, bryter fackliga blockader och hotar att arresteras strejkvakter. Och hotet mot demokratin utgörs av en media som är helt blind för detta och istället stämplar den unga vänstern som "terrorister".

/ Olle Meurling

Hilfe! hilfe! De autonoma kommer...

Det går ett spöke igenom Sverige. Det autonoma spöket får DN:s ledarskribenter att skaka och den parlamentariska vänstern att förfasas.

Husockupationen i Linköping skrällde till rejält i borgerliga media. Under några veckors tid skulle varje tidning med självrespekt ha sin artikel om de "autonoma grupperna" i sin stad. Redan nu går det att dra några slutsatser av skrivierna.

* Säkerhetspolisen lyckades dra nytta av skrivierna. Säpos terminologi och klassificeringssystem för att beskriva vår rörelse fick genomslag i hela media och användes i alla tidningars faktarutor. Beskrivningen av "rörelsen" ser ut som sådan: Det finns ett "autonomt nätverk" i Sverige, som samlar allt från syndikalistiska organisationer till enfrågeinriktade aktionsgrupper. Nätverket arbetar med tre metoder, civil olydnad (öppna fredliga aktioner), direkt aktion (enligt säpo, lagbrytande aktioner) och terrorism. Det autonoma nätverkets arbetsfält är åtta pusselbitar: antikapitalism/mot statlig överhet, antisexism/mot homofobi, mot EU, djurrätt, miljökamp, antifascism/antirasism, mot polisbrutalitet och mot Shell. Genom denna modell kan all utomparlamentarisk politisk verksamhet buntas ihop, betraktas som ett hot och övervakas.

Mediaskriverna drabbade därför inte bara ockupanterna i Linköping, utan hela den utomparlamentariska vänstern. Denna utveckling hade inget med husockupationen att göra, utan hänger samman med Säpos lansering av en nationell handlingsplan mot "det autonoma nätverket".

* Det bedrivs ingen kontinuerlig research riktad mot den utomparlamentariska vänstern, det finns inga journalister eller forskare som är insatta i hur rörelsen ser ut eller vilka personer som är aktiva. Istället är internet medias viktigaste informationskanal för att få en bild av vänstern.

* De personer som media vänt sig till för att få uttalanden om "det autonoma nätverket" är Per Wikström och Lars-Owe Wennblom. Per Wikström är Anna-Lena Lodenius man. Han har en bakgrund i vänstern och ägnat den största delen av sin journalistiska bana att skriva om bilsteros och ljudanläggningar. Lodenius och Wikström arbetar nära Säpo och har bland annat skrivit en bok åt Rikspolisstyrelsen. De baserar en stor del av sina arbeten på Säpos offentliga rapporter. Wikström har ingen koll på utomparlamentariska vänstern, istället uttalar han sig mest om tendenser och allmänna beskrivningar av vänsteraktivism friskt uppblandat med egna spekulationer. Wennblom är polis och arbetar på Kriminalens Underrättelsetjänst i Jönköping. Hans teori är att ungdomar rör sig emellan "extremkulturer", att personer hoppar mellan att vara nazister, satanister, veganer och antifascister. Stolligheten är ett stående inslag i hans uttalanden.

Vi måste bli bättre på att tackla media, använda de tricks som finns för att få ut vår syn och bemöta hetskampanjer. Media spelade en avgörande roll för att få ockupanterna häktade, utan det stöd i ryggen hade åklagaren inte kunnat gå så långt.

/ Olle M

Säpo JK-anmäler Brand

Brands nummer som kom till kvinnodagen, med temat Vecko-Revyn blev en succe. Men Säkerhetspolisen uppskattade inte humorn och ironin i tidningen. Den satiriska artikeln "Så blir din kravall en succe – Från A till ..." fick Säpo att se rött och anmäla Brand till JK. Artikeln uppmanar enligt Säpo till "handlingar vilka vid till exempel demonstrationer skulle kunna leda till allvarliga person- och saksador för polisen". I media uppger Säpo att artikeln innehåller tips på vapen man kan använda mot polisen.

Det är oroväckande när Säkerhetspolisen börjar anmäla anarkistiska tidningar, när de vill åt den utomparlamentariska vänstern. Säpos åtal mot Socialekologisk Aktions tidning Ekologisten blev en banbrytare.

Till Expressen berättade polisen i Linköping att de misstänkte att det var senaste numret av Brand som inspirerat husockupanterna i Linköping till sin aktion.

JK väckte sommaren 1999 en förundersökning mot Brand för en artikel om feministiskt självförsvar, men den utredningen lades ner. Det är mycket troligt att den nya utredningen inte kommer att gå samma väg. Förundersökningen om uppvigling leds nu av kammaråklagare Peter Larsson från åklagarmyndigheten i Göteborg.

/ Brandredaktionen

Det Anarkistiska Biblioteket

Erik Andersson, Ockupanterna, Siri, Olle Meurling, Brandredaktionen
Linköpingsockupationen

<http://tidningenbrand.se/brand/nummer-2-2000-linkopingockupationen/linkopingockupationen/>
Från Brand nummer 2, 2000.

sv.theanarchistlibrary.org